

Jakub BOUDA

Kdo zabil tu babu?

© Jakub Bouda, 2023
Typography © Beky
Obálka: Já Sám II + AI
Korektura: Jakub Suchánek

PONDĚLÍ

Chodba byla dlouhá a tmavá, přestože se tučet zářivek s ponurým prskáním snažil, seč mohl. Pravděpodobně by celou tu patálii vyřešila výměna za dvě nebo tři ledková světla a mohlo by zde být za zlomkovou spotřebu i více vidět. Ale to by bylo možné snad všude, kromě budovy Policie. Zkostnatělý aparát, kde k modernizaci došlo pouze v sektoru managementu, který teď za méně práce ve více lidech pobíral větší množství peněz. Tím se ovšem finanční limity vyčerpaly, a navíc někdo ukrutně vzdělaný seshora pronesl názor, že když tady to světlo vydrželo čtyřicet let, nějaký ten pátek to ještě vydrží.

Poručík Šindler se zhluboka nadechl. Do chřípí ho udeřil pach letité zatuchliny a na patře v ústech cítil plíseň. Pocit totální stísněnosti byl dokonán. Pro pachatele je to asi výborné prostředí nabádající k přiznání, ale on je tu za stranu zákona. Takové pocity by mít neměl. Měl by mít radost z nové práce a do zad by ho mělo v této chvíli tlačit nadšení.

Do osmého patra vystoupal poručík Šindler pěšky. Nadšení mu nepomohlo, všechnu práci musela odvést jeho stehna. Buď je ten výtah mimo provoz nebo funguje na tajné heslo, které mu ovšem prozatím nikdo nesdělil. Tak jako tak si v osmém patře, kde se měl hlásit, rozepl knoflíček u polokošile a pokusil se srovnat dech. Ty koláče z podpaží ale tak rychle pryč nedostane. Na druhou stranu, je začátek prázdnin. Teploměr už v sedm ráno, kdy si v místnosti s dřezem, kterou někdo velmi optimistický nazval kuchyní, připravoval ranní kávu,

ukazoval osmadvacet stupňů a vsadil by se, že v tuto chvíli nebude jediný, komu se bude oděv lepit na tělo. A tak poručík Šindler zakroutil hlavou, aby si uvolnil stresem ztuhlý krk a zaklepal.

Na výzvu ke vstupu nečekal, rázně vzal za kliku a vstoupil. Přece jen, trocha toho entuziasmu v něm zůstala. K jeho překvapení ale v místnosti nikdo nebyl. Poručík Šindler udělal několik kroků a nahlédl za nejbližší stůl. Nikde nikdo. Takže oblíbená hra, kdy se všichni schovají, a pak křičí ze všech sil „překvapení“, to nebude.

Poručík si položil na desku nejbližšího stolu svou koženou tašku s věcmi a vrátil se na chodbu. I ta byla pustá, ale právě se otevíraly dveře vedlejší kanceláře. „Hledáte něco?“ zeptala se ho žena, která z nich vyšla. Byla ve středním věku, a Šindlera napadlo, že i přes prvotní svěží výzor, to bude spíš ranný podzim než pozdní léto jejího života. Rozpuštěné, dlouhé blond vlasy dávaly tušit, že u kadeřnice nebude stálým hostem, zatímco její obličej si dopřává schůzky se šminkami více než často. Na sobě měla šedý kostým, který nenadchne ani neurazí, ale v žádném případě nedokáže skrýt nedostatek pohybu. Na té ženě ovšem vypadal dokonale a Šindlera napadlo, jak to ve svém věku asi dělá. A její hlas zněl mile.

„Ano hledám,“ odpověděl poručík Šindler. „Kohokoli. Mám tu dnes nástup, ale nikdo tu není.“

„Výborně,“ usmála se ta žena. „Takže vy jste kolega Šindler, že?“

„Ano, to jsem já,“ odpověděl poručík.

„No tak pojdte za mnou,“ zavelela zkušeně a proklouzla kolem poručíka do prázdné kanceláře.

„Stůl si asi můžete vybrat, jaký chcete. Kromě toho s tou horou papírů, ten je nadporučíka Macka.“

„A ty zbylé?“ otázal se poručík.

„Ty jsou volné,“ oznámila mu nová kolegyně a v jejím hlase byl slyšet povzdech.

„Budeme tu jenom dva?“ děsil se té nové informace poručík.

„Vypadá to tak, pane kolego. Ale ne hned. Musíte počkat, až se nadporučík Macko vrátí z dovolené. Jsou prázdniny.“

„Ano, to jsem zaregistroval,“ odpověděl Šindler. „A ostatní jsou kde?“

„Tak to je jednoduché, poručíku. Simča, tedy poručík Lišková nastoupila minulý měsíc na mateřskou dovolenou a náhradu za ní jsme ještě nedostali. Major Lím odešel do důchodu, užívat si výsluhu. Nadporučík Brožek bohužel nedávno zemřel při autonehodě a kapitán Prajza se nechal převelet někam na Moravu. Jste tu jen vy a kolega Macko. Ale právě teď jste tu úplně sám.“

„Tak to je teda dost na hovno,“ vyhodnotil situaci Šindler.

Asistentka Žejdlová se na něj útrpně usmála. Pak jí ale přešel po tváři stín nápadu. „Ale kdyby bylo nejhůř, skočte si k B týmu.“

„Máme i B-tým?“ otázal se poručík.

„Jistě. Jako všude. Průseráři, kteří to mají nahnuté.“

„Jak nahnuté?“ nechápal Šindler.

„Nedodržování postupů, kovbojské hurá akce, které se nelíbí inspekci a podobně. Ale radu vám jistě dají dobrou. Kapitán Bodnár je trochu ostřejší případ, který se zhlídl a následně i zamrzl v devadesátkách. Za trest teď pomáhá řešit krádeže. A pak je tu nadporučík Dabergotzová.“

„A ta provedla co? Zmlátila podezřelého?“

Radka Žejdlová na okamžik ztuhla, jako kdyby váhala, zda říct pravdu nebo to nějak šikovně obejít. Nakonec se rozhodla pro první variantu. „Má doma kočky,“ řekla se zjevným odporem. „Ty ohavné tvory, co pojídají ptactvo.“ „Cože?“ vyhrkl nechápavě poručík.

„Mimo jiné, teda,“ dodala Žejdlová. „Ale hlavní důvod je její nepovedený vztah s náčelníkem.“

„To snad ne,“ zakroutil Šindler hlavou. „To přece není důvod k přeřazení do nějakého podřadného týmu.“

„Tak za prvé, poručíku, říkala jsem B-tým. Neřekla jsem, že je nějak podřadný. A asi byste měl pravdu. Vztahy občas končí špatně. Možná většinou. Jenže obvykle to ti dva neřeší uprostřed důležité porady. Navíc je náčelník šťastně ženatý.“

„Jo takhle. Tak to pak jo.“

Poručík Šindler na sucho polknul a posadil se. Jistě, nedělal si žádné velké iluze o partě mostecké kriminálky, jeho pražský nadřízený ho dokonce varoval a zrazoval ho od tak neuváženého kroku, a radil mu, aby ještě vydržel v Praze a raději si počkal na lepší příležitost, ale tohle bylo nad všechna očekávání.

„Jestli chcete alespoň dobré kafe,“ vyzvala ho dáma s blond vlasy, „pojdte se mnou. Tady vás stejně nikdo postrádat nebude. Nový šéf nám přijde až příští týden. A mimochodem, já jsem Žejdlová. Radka. Asistentka toho šéfa, co teprve přijde,“ upřesnila a podala Šindlerovi ruku.

„Já jsem Šindler. Honza,“ doplnil, když přijímal nabízenou ruku. „A to kafe bych si dal. Prý to ve vedrech srovnává teplotu těla.“

„Možná ano. Já kávu nestuduji. Jenom ji miluji, vařím a piju. Jestli vám to bude stačit.“

„Bude, díky.“

„Poslyš, Olinko, nevíš, proč to na kriminálce nikdo nezvedá?“ informoval se uniformovaný strážmistr u informačního okénka, kterému vévodila usměvavá tvář.

„Asi proto, že tam nikdo není, Martínku. Akorát ten nový poručík, co nastoupil dneska.“

„Aha. Tak já se po něm jdu podívat, protože ho fakt nutně potřebujeme.“

„Zkus to u Radky,“ radila mu Olinka. „Určitě už ho zlákala na to její luxusní kafe a teď mu ukazuje ptáka.“ Strážmistr Behina se na svou kolegyni Bodlákovou udiveně podíval.

„Chová papoušky,“ upřesnila mu a v její tváři bylo znát pohoršení nad strážmistrovým myšlenkovým pochodem.

„Aha,“ přikývl chápavě strážmistr. „To je osmé patro, že?“

„Bohužel, Martínku. Nejede totiž výtah,“ usmála se víc než útrpně Olinka. „Ale ty to dáš, jsi rozený atlet.“

„Zdravím,“ ozvalo se ode dveří, ve kterých se objevila strážmistřova hlava. „Sháním poručíka Šindlera, to jste vy?“

„Ano, to jsem já,“ potvrdil Šindler.

„Tak kdybyste byl od té lásky a šel se mnou. Máme tady vraždu.“

„Vrrraždu, vrrraždu,“ zaskřehotalo modrozluté stvoření s obrovským zobákem.

„Přímo tady?“ vyděsil se Šindler.

„Ne, tady ne, myslel jsem jako že, teda obecně – zapomeňte na to,“ koktal strážmistr.

„No, běžte,“ pobídla poručíka Šindlera asistentka Žejdlová. „Jste dnes zřejmě jediný, kdo to může vyřešit,“ dodávala mu odvalu.

„Bylo by to bezvadná motivační věta, kdybych tu skutečně nebyl úplně sám,“ zhodnotil situaci Šindler. „A mimochodem, strážmistře, vejdu se k vám do auta? Já totiž ještě...“

„Ale jasně, poručíku. My už jsme teda plný, vezu kluky na zajištění stop a svědků, ale svezou vás technici. Alespoň se seznámíte. Jsou to fajn kluci.“

„A holka,“ zamračila se Žejdlová.

„Jo a holka,“ připustil strážmistr. „Ale uvidíte sám. Jsou to kluci,“ dodal potichu strážmistr, aby ho asistentka neslyšela. „A taky to jsou trochu podivíni, ale na to jste asi zvyklý, že jo? Oni tyhle nerdi budou všude stejní.“

„A vy jste?“ zeptal se Šindler strážmistra.

„Promiňte. Já jsem strážmistr Behina. Volal nám vnuk oběti. Takže jsem zabezpečil místo činu a jel shánět někoho z kriminálky, protože telefon nikdo nezvedal. A to jste prý akorát vy.“

„Jo,“ potvrdil Šindler. „Kompletní tým.“

„Zvykejte si. Tohle je Most. Stejně jako ten seriál, jen si uberte tu srandu a přidejte víc Romů.“

„Pokusím se,“ řekl příškrčeně Šindler a ušklíbl se.

„Tak vy jste ten nový detektiv?“ zeptal se Šindlera sympatický řidič, když vyjeli na místo činu. Šindler, který si byl vědom, že ho šofér pozoruje ve zpětném zrcátku, přikývl.

„A jméno vám dali?“ počastoval ho řidič další otázkou.

„Jistě. Jmenuji se Jan Šindler.“

„Já jsem taky Honza,“ odpověděl muž za volantem.

„Honza Eisner. Vedle mě sedí náš patolog, doktor Michal Šebek, a ty kluci, co se vás vzadu snaží mezi sebou rozmáčknout, jsou Jirka Kubík a Radek Baťaš. Suché a mokré stopy.“

„Těší mě,“ pronesl poručík Šindler a už se chystal alespoň těm dvěma, s nimiž sdílel úzké sedadlo služební oktávie, podat ruku, ale Eisner ho zastavil.

„Hele, nechte si to třepání packama na ven, ať se mi tu nepomlátíte. Tohle auto není zrovna synonymem prostoru.“ Šindler, který seděl mírně našikmo, protože s rameny vedle sebe by se dozadu všichni nevešli, jen chápavě pokýval hlavou.

„Tak jsme tady, mládeži,“ pronesl Eisner, když zaparkoval před domem. Šindler počkal, až vystoupí první z techniků, a protože to byl právě Kubík, vystoupil jeho stranou. Naskytl se mu pohled na šestipatrový dům s jediným vchodem, policejní vůz se zapnutým majáčkem, další policejní auto bez majáčku a několik městských strážníků, kteří se marně snažili vysvětlit obyvatelům domu, že právě teď nemohou domů, protože ještě nedorazil technik, který by zajistil stopy.

„Je to ve trojce, naproti výtahu. Ale ten zrovna jako na potvoru nejede,“ zkonstatoval strážmistr Behina a pustil poručíka Šindlera před sebe. Ten jen udiveně zakroutil hlavou nad v pořadí druhou nefunkční zdviží a odevzdaně vyrazil vzhůru po schodišti. Ve třetím patře bylo najednou živo. Doktor Šebek prošel kolem rotného, který hlídal dveře a rovnou se vnořil do bytu, ve kterém měl být spáchán závažný trestný čin. Šindler se zastavil u mladého muže, který s telefonem v dlaních seděl na bobku u zdi. Muž neplakal, ale bylo vidět, že ho ztráta zasáhla.

„Dobrý den, jsem poručík Šindler,“ představil se detektiv. „Vy jste to nahlásil?“ Muž nepřítomně přikývl. „Dobře. nadiktujte tedy, prosím, některému z policistů vaše údaje, já se za vámi později zastavím.“ Muž opět pouze přikývl, ale to už Šindler nezaregistroval, jelikož pospíchal za patologem.

„Tak jak, doktore, co jste zjistil?“ spustil už ve dveřích Šindler.

„Spoustu věcí,“ odpověděl nepřítomně patolog. „Nejhorší

ale bylo myslím to, že dcera spí se ženou.“

„S vaší ženou?“ nadhodil nejistě Šindler.

„Ne, s mojí ne. To už by bylo nejen proti přírodě, ale i ohavnost.“

„Tak to asi...“ soukal ze sebe slova zmatený Šindler.

„Ty, Michale,“ ozvalo se jim za zády. „Že ty zase zkoušíš tu historku s lesbickou dcerou, co?“

„Ona jeho dcera není lesba?“ zeptal se Šindler.

„Ale je,“ odpověděl mu se smíchem Kubík. „Vlastně je ta jeho historka skoro přesná, včetně toho, že jeho žena už je po smrti...“

„Vaše žena je... upřímnou soustrast.“

„Klid, Honzíku. On je náš Míša trochu srandista, víš? Ale na práci je to machr. Akorát nemá rád, když z něj někdo tahá rozumy dřív, než dojde sám k nějakému závěru. Takže na to má takovou historku, na kterou chytá zvědavce. No a ty jsi jeho dnešní oběť. A jen pro informaci, jeho žena je mrtvá patnáct let.“

„Sedmnáct,“ opravil ho doktor Šebek a vstal.

„A ta dcera?“ snažil se v tom trochu zorientovat Šindler. Doktor si naučeným pohybem sundal rukavice a věnoval poručíkovi dlouhý pohled.

„Podívej se, mladej. Jestli chceš vědět něco bližšího o mojí dceři, zvu tě dneska na večeři. Jak říkám, je to sice lesba, ale já se ještě nevzdal šance na vnoučky, takže podobně jako tonoucí, se chytám kde čeho. Ale teď bychom se asi měli zaměřit na tu babku a nejen proto, že starší mají přednost.“

„Rozumím,“ pronesl provinile Šindler a sklonil se nad obětí.

Obětí byla vdova Müllerová, sedmdesát pět let. Ležela uprostřed obývacího pokoje jako kdyby tu upadla únavou. Měla na sobě modrou domácí zástěru s květy slunečnic, pod ní zažloutlé kombiné, tmavé, stařecké punčochy a pletené teplé ponožky béžové barvy. Jeden pantofel měla stále ještě na noze, druhý ležel necelý metr za ní. Na první pohled nejevila žádné známky násilí.

„Co na ní tak zíráš?“ staral se Baťaš, druhý technik a fotograf v jedné osobě. „Ještě si neviděl mrtvolu?“
„Mrtvolu už jsem viděl, Radku. Ale tady nevidím žádné známky násilí. Třeba to ani není vražda. Nemohla třeba umřít stářím?“

„To by asi mohla,“ odvětil doktor Šebek. „Kdyby ji vrah nechal. Ovšem ta vulnera contusolacera na os parietale to v podstatě vylučuje.“ Šindler jen sevřel rty a pokrčil rameny. Lepší způsob, jak dát najevo, že nerozuměl ani slovu, ho nenapadl.

„Á, nelatiník,“ zasmál se Baťaš. „Dlužíš mi pět stovek, Jiříno,“ houkl směrem ke Kubíkovi a pak se otočil k poručíkovi. „Někdo tu babu šlehnul zezadu do palice, poručíku,“ přeložil mu to.

„Nejspíš tupým předmětem,“ doplnil ho Kubík.

„A bylo to někdy v sobotu večer. Mezi sedmou a desátou, odhaduji,“ upřesnil doktor Šebek. „Takže teď si skočíme na cigáro, než to tady Pat a Mat zdokumentují,

já si nechám odvézt tělo k nám a vy se asi vydáte po sousedech, ne? Dělá to vaše generace taky tak?“

„Jak naše generace?“ nechápal Šindler.

„No vaše generace. Chlapy, které v mordpartě pamatují já, si každý případ řádně odšlapali. Například major Lím, dej mu pánbůh dlouhý důchod, říkával, že důkazy sice hovoří jasně, ale lidi vám řeknou víc. Ale třeba na to máte už jiné metody. Moderní. Já už taky neměřím teplotu rektálně nebo tak, že bych oběti špikoval jehlou do jater. Píchám je teď do ucha, přes bubínek do mozkového laloku. Je to mnohem spolehlivější a přesnější, navíc na toto měření nemá takový vliv okolní teplota, ačkoli v tomto případě je to asi jedno. Takže mě napadlo, že máte možná nějaké nové, progresivní metody, sociální sítě, záznamy hovorů, lokalizace mobilních telefonů, a tak.“

„A skajpování s podezřelými a svědky, co? Na dvou z pěti stolů v naší kanceláři leží psací stroj,“ odpověděl Šindler. „Tak co myslíte, doktore?“

„Já vím, jenom vás trochu dráždíme, poručíku. Jo a starý lišák Lím chodil vždy od shora dolů. Prý, kdyby ho to přestalo bavit, může se sebrat a jít rovnou domů.“

„Tak díky za radu,“ usmál se Šindler.

„Není zač. A hlídejte si čas. Večeře je v sedm. Přijďte včas, poručíku.“

„A kam mám přijít?“ volal Šindler za vzdalujícím se doktorem.

„Jste detektiv, ne?“ zakřičel na něj doktor Šebek.

„Jo, říká se to,“ povzdychl si Šindler a vydal se k muži, který svou nebohou babičku objevil.

Nedozvěděl se od něj prakticky nic. Galina Müllerová, jak se oběť jmenovala, žila od smrti manžela již osmým rokem sama. Dvakrát do roka se za ní zastavila dcera Erika, případně častěji, pokud zrovna nutně potřebovala peníze, ale v podstatě byl jediným pravidelným návštěvníkem její vnuk Milan. Ačkoli i zde se o nějaké pravidelnosti dalo hovořit jen s přivřenýma očima. Milan Šujan pracoval deset měsíců v roce na moři, čtyři týdny trávil na dovolené a ve zbylém měsíci navštěvoval svou babičku. V tomto čase ovšem skutečně pravidelně, ve čtvrtek a v pondělí.

Ve čtvrtek za babičkou byl, přinesl jí nákup, poklidil, dal si s babičkou kávu a opravil vadný konektor u televize. A dnes ji našel v obývacím pokoji ležet na podlaze. Ano sahal na ni, snažil se ji probudit, myslel si, že upadla. Pak si ale všiml, že tělo jeho milované babičky je ztuhlé, kůže studená, a proto zavolal policii.

Šindler pozůstalému poděkoval a poslal ho za techniky, aby mu sejmuli otisky a mohli je tak vyloučit z pátrání. Ale než se vydal do šestého patra, zaukoloval hlídku, aby zajistila od pana Šujana klíče od bytu.

„Tak, a teď se ukaž, detektive,“ počastoval poručík Šindler sám sebe sarkastickou poznámkou.

V šestém patře Šindler nikoho nezastihl. Bylo to logické. Byl všední den, to většina lidí dopoledne pracuje. Opsal si jména ze zvonků, udělal si poznámky do bločku

a pokračoval o patro níž. Ani tady se mu ale moc nepoštěstilo. Otevřela mu pouze paní Klimešová.

Paní Klimešová, byla paní v úctyhodném věku, která se podle občanského průkazu narodila mezi světovými válkami a týden před Vánoci jí bude požehnaných jedenadevadesát let. Mluvila tiše, pohybovala se pomalu a do vět vkládala i několikaminutové pauzy, což občas vyvolávalo dojem, že usnula nebo že se ztratila v myšlenkách. Ale při jejím věku to bylo více než pochopitelné. Poručík Šindler se tak od ní během hodiny a půl dozvěděl pouze to, že stará paní už téměř nikam nechodí, ještě tak před dům, sednout si na lavičku. Nákup, který jí objednává dcera, jí vozí kurýr až ke dveřím a podezřelého nic neviděla ani neslyšela, což mělo zřejmě původ v tom, že neslyšela a neviděla prakticky nic. Detektiv se i v tiché místnosti musel velmi snažit bezvadně artikulovat, aby se vyhnul trapným výzvám k opakování. Bohužel neúspěšně.

Když se se starou paní Klimešovou rozloučil, podíval se na hodinky. Bylo teprve půl jedné. To ještě může prubnout čtvrté patro a pak se vyrazí převléct na večeri. Seběhl tedy schody a zaklepal na první dveře.

„Moment, jedu!“ ozvalo se za dveřmi. Pak zarachotil řetízek a dveře se otevřely.

„Co pro vás mohu udělat, inspektore?“

„Jak víte, že... no to je fuk, a já nejsem inspektor, pane, zatím...poručík Šindler, kriminálka.“

„To máte jedno, poručíku, pojd'te dál,“ ozvalo se ze štěrbiny a dveře se na okamžik zavřely. Když se otevřely

podruhé, vítala poručíka zarostlá tvář muže, kterou rámovala kšiltovka Pittsburských tučňáků. Alespoň podle očí mohl být ten muž mladý. On samotný byl upoután na kolečkové křeslo. Slova „moment, jedu!“ tak dostala smysl.

„Vy jste invalida,“ vydechl poručík hned na prahu bytu.
„Tak to vy musíte bejt tutově elitní detektiv, když jste na to přišel takhle rychle,“ ocenil poručíkovu bystrost pan Čevora.

„Já se omlouvám,“ soukal ze sebe Šindler a v duchu se za svá slova proklínal.

„Víte, poručíku, já bych byl radši, kdybyste místo těch nesmyslných a naprosto zbytečných omluv zavřel dveře. A pak byste mohl třeba uvařit kafe, co vy na to? Jestli to teda není málo fajnový pro vaši šarži.“

„Ne, s tím myslím nemám žádný problém,“ řekl Šindler a zavřel dveře do bytu.

„Fajn, do kuchyně tudy,“ zavelel vozíčkář a zmizel za rohem.

„Víte, já se vám omlouvám, detektive,“ spustil Čevora po cestě, „ale já s horkou vodou pracuju nerad. Takže se nezlobte, že vás tak znásilňuju.“

„To je v pořádku, pane Čevoro,“ odpověděl poručík, ale hned se zasekl. „Jste vůbec pan Čevora?“

„Výborně, detektive, ověřujete si fakta, to jsem rád. Ale jistě že jsem pan Čevora. Jsem na to jméno náležitě pyšnej. Zdědil jsem ho po otci a mám ho i na schránce. A tady je doklad,“ dodal muž na vozíku a podal poručíkovi svou občanku. I z ní na poručíka zírала

zarostlá tvář. Šindler ji přeje pohledem a kývnutím dal najevo, že tím pro něj kontrola skončila.

„Tak a teď se můžete vrhnout na to kafe, detektive,“ vyzval poručíka Čevora a zastrčil si doklad do kapsičky na boku vozíku. Šindler se usmál a otevřel první skříňku, kde odhadl, že by mohly být hrnky, případně skleničky. Byla prázdná. Zkusil tu vedlejší. Ta též zela prázdnotou. Bezradně se otočil na Čevoru a pohledem požádal o pomoc.

„Zkuste ty spodní, poručíku, netuším, jestli tam nahoře vůbec něco je. V životě jsem tam nekoukal. Ne, že bych nebyl zvědavěj, ale jsem dost přízemní tvor.“

„Jasně, mohlo mě to napadnout,“ kál se Šindler.

„A já jsem to mohl připravit a nechat vás to jenom odnést. Všichni děláme nějaké ty společenské chyby. Takže si zatím sedněte, já to zařídím a vy přemýšlejte, na co se mě chcete zeptat. Já to mám jednodušší, protože mám jen jednu otázku. Tudíž se zeptám první. Jak chcete to kafe?“

„Dal bych si černou. Bez mléka, bez cukru, beze všeho.“

„Chápu význam slova černá, poručíku. Jsem invalida, ne debil.“

„Ale tak jsem to...“

„Klid, dělám si z vás srandu. Nesmíte se mi divit. Jsem tu skoro pořád sám, maximálně vyrazím naproti na skleničku a teď, když nejede ten zatracenej výtah, jsem tu zaseklej jako Robinson. Jste po dlouhý době jediná osoba, ze který sem si mohl vystřelit. Těšil jsem se na

vás, co jsem dole zahlídnul majáky.“ Šindler s pochopením přikývnul.

„Tak, je to vaše, poručíku“ prohlásil Čevora, když zalil oba šálky a vrátil konvici na podstavec. Poručík se okamžitě zvedl z kuchyňské židle, došel k lince a popadl oba hrnečky za ouška.

„Račte za mnou, inspektore,“ zavelel znovu Čevora a projel futry.

Pan Čevora byl energický muž. Nebýt toho vozíku, na kterém seděl, nabízelo by se říct, že měl atletickou postavu, ale znělo by to vzhledem k situaci nepatřičně. Přesto atletickou postavu měl. Také měl sympatickou, usměvavou tvář, vousy měl pečlivě zastřižené, což dávalo najevo, že se se svou situací smířil, nevzdal péči o sebe samého a na svět se díval chytrýma, šedomodráma očima. Poručík Šindler samozřejmě netušil, jaká událost dostala toho muže na vozík, ale zdálo se, že Čevora se s tím beze zbytku srovnal. Nevypadal ani zatrpkle ani odevzdaně.

Místnost, do které Čevora zamířil byla obdivuhodně prostá. Téměř žádný nábytek, kromě malého stolku u okna a lampy v rohu. Na stěně na jakési podivné konstrukci visel terč na šipky a na stolku u okna byl položený dalekohled a zavřený notebook.

„Skočte si ještě do kuchyně pro židli, poručíku, teda pokud tu nechcete dělat ten výslech ve stoje.“

„Ale to není přece žádný výslech, pane Čevoro.“

„Pan Čevora byl můj táta. Já jsem Martin,“ odvětil se

smíchem vozičkář. „A jak teda říkáte situaci, kdy policista těžší informace ze svědka?“

„Výslech,“ prohlásil se smíchem poručík.

„Tak si skočte pro tu židli.“

Martin Čevora si usrl z hrnku a spokojeně se zatvářil. „Laskomina. Víte, že umíte nosit parádní kávu?“ složil Šindlerovi kompliment. „Někdo z toho pokaždý vybryndá to nejlepší, ale vy ne. Ruka pevná jak skála. To se hned poznaj léta na kriminálce.“

„Asi vás zklamou, Martine, ale já jsem dnes u kriminálky první den. Nevím, proč vám to říkám, ale patrně si moje vnitřní já myslí, že ke mně pak budete shovívavější.“

„První den, jo? To je ještě dobrý. Nejhorší je druhej,“ prohlásil Čevora zasvěceně.

„Osobní zkušenost?“

„No jéje. První den jsou na vás všichni hodný, podávají vám ruce, plácají vás po zádech a večer vás pozvou na pivo. A zatímco oni všichni hromadně švindlují, vy se uvedete – jak to říct slušně – do podroušeného stavu. No a ráno pak začne ten horší, druhej den.“

„Aha, to je zajímavá teorie,“ smál se Šindler. „Ale to se mi asi nestane. Jednak už jsem byl pozván na rodinnou večeři k našemu patologovi a jednak nemám žádného kolegu.“

„Jak je to možný?“ podivil se Čevora. „Teda ta pracovní osamělost. Večeři si vysvětlit dokážu, ačkoli jestli ji vařil sám ten patolog...no nic, nebudu vám kazit chuť.“

„Je to strašně jednoduché, Martine. Ve zkratce je v tom důchod, převelení, tragická nehoda a dovolená. Ani nevím, proč vám to povídám.“

„Asi proto, že lidi mívaj před mrzákem pocit, že toho nemůže nijak zneužít.“

„A může?“

„No jistě. Mohl bych přece přemluvit toho důchodce, aby se vrátil do aktivní služby nebo dokonce vzkřísit toho nebožtíka. Ale to bych dělal, poručíku, vážně nerad, protože znáte lidi, rozkecá se to, a pak budete chtít, abych vzkřísil i Müllerovou, jenže to by bylo po případu a s kým já bych si tu teď povídal?“

„Nebojte se, o rozhovor nepřijdete, Martine. A můžeme začít hned. Co jste dělal tuto sobotu mezi sedmou a desátou?“

„Ráno nebo večer?“

Poručíka Šindlera polilo horko, což byla v tom žhnoucím počasí dost přitěžující okolnost, která mu vyrobila na čele a zadní části krku krůpěje lepkavého potu. On vlastně neví. Bože. Taková chyba. Doktor Šebek řekl mezi sedmou a desátou, ale dál to nspecifikoval. Bude mu muset zavolat. A nejlépe odsud i vypadnout, protože třetí trapas během půl hodiny, to už by bylo moc i na silnější povahy.

„Říkal jste první den?“ vytrhl poručíka z myšlenek Čevora.

„Ano, to jsem říkal,“ potvrdil Šindler.

„Tak to je jasné ne? Neřekli vám to schválně,“ triumfoval Čevora.

„Co mi neřekli schválně?“

„No, jestli tu babu zabil někdo ráno nebo večer.“

„Zřejmě máte pravdu, Martine. Patrně je to součást nějakého iniciačního rituálu, který si musím vytrpět až do samého konce. Zavolám doktorovi Šebkovi, abychom mohli pokračovat. Ale řekněte mi,“ vyzvídal Šindler, zatímco opisoval z vizitky číslo na patologa. „Proč baba? Provedla vám něco?“

„Správně, detektive. Prověřte jakoukoli možnost, i tu nejméně pravděpodobnou,“ pochválil poručíka Čevora.

„Proč baba? Protože to byla baba, pane,“ pronesl Čevora teatrálně. „A jaká,“ dodal. Dál se ovšem nedostal, protože Šindler mezitím vytočil číslo, a právě se mu dostávalo upřesnění.

„Ano, děkuji, budu si to pro příště pamatovat,“ odříkával pokorně do telefonu poručík Šindler. „A co že pro mě máte? Upřesnění? Mezi osmou a desátou? Aha. Tak o to to bude jednodušší. Díky. Cože? Večeři? Ale ano, stihnu to. Jistě. Nashle.“